

REPUBLIKA SLOVENIJA
MINISTRSTVO ZA PRAVOSODJE
DIREKTORAT ZA KAZNOVALNO PRAVO IN ČLOVEKOVE PRAVICE

Župančičeva 3, 1000 Ljubljana

T: (01) 369 52 68

F: (01) 369 55 19

E: gp.mp@gov.si

www.mp.gov.si

URAD VLADE ZA KOMUNICIRANJE
gp.ukom@gov.si

Številka: 091-11/2019/2
Datum: 27.2.2019

Zadeva: Predlog na portalu *predlagam.vladi.si* št. 9752: Kamere v avtomobilih
Zveza: Vaš dopis št. 0911-1/2015/68 z dne 25.1.2019

Skladno z vašim dopisom z dne 25. 1. 2019 vam pošiljamo odgovor na naslednji predlog:

Predlog 9752: Kamere v avtomobilih

Predlagam, da se pripravi ustrezno zakonsko podlago, da bo mogoče v avto namestiti certificirano kamero, katere posnetek bo na sodišču veljal kot dokaz. Razloga sta vsaj dva. En razlog je razjasnitev okoliščin morebitne nesreče. Drug razlog je ovajanje kršitev cestno prometnih predpisov s strani raznih objestnih voznikov (izsiljevanje prednosti, prehitevanje kolone po odstavnem pasu, ...).

V zvezi z vašim predlogom vam moramo sporočiti, da v Republiki Sloveniji ne obstaja možnost ti. »certifikacije« avto kamer (ti. »dashcam-ov«) na način, kot ga predlagate, tj. da bi se njihovi posnetki lahko oziroma morali šteti kot dokaz v postopku pred sodišči Republike Slovenije. Eno od temeljnih načel slovenskih sodnih postopkovnih zakonov je namreč ti. načelo proste presoje dokazov, v skladu s katerim naloga sodišč, da presojuje, ali je podano kakšno dejstvo ali ne, ne sme biti vezana na nobena posebna formalna dokazna pravila in ne z njimi omejena – npr. v kazenskem postopku (prim. prvi odstavek 18. člena Zakona o kazenskem postopku¹, kar se potem uporablja tudi v postopku s prekrški), občasno pa zakon določa tudi določene dokazne prepovedi (npr. drugi odstavek istega 18. člena). V pravnih (civilnih) sodni postopkih pa odloči sodišče po svojem prepričanju na podlagi vestne in skrbne presoje vsakega dokaza posebej in vseh dokazov skupaj ter na podlagi uspeha celotnega postopka – katera dejstva se štejejo za dokazana (prim. 8. člen Zakona o pravnem postopku², ki se potem uporablja tudi v nepravdnem postopku, postopku z upravnim sporom, ter v delovnih in socialnih sporih).

Posledično v pravnem redu Republike Slovenije ni mogoče oblikovati postopka certifikacije t.i. »dashcam-ov« ozir. drugih podobnih kamer, v smislu, da bi se določilo kateri posnetki bi lahko veljali kot dokaz v sodnem postopku. Odločitev o tem, ali se bo dopustilo uporabo posnetka s takšne kamere kot dokaza, ter če, katera dejstva se bodo na podlagi takšnega posnetka štela

¹ Uradni list RS, št. 32/12 – uradno prečiščeno besedilo, 47/13, 87/14, 8/16 – odl. US, 64/16 – odl. US, 65/16 – odl. US, 66/17 – ORZKP153,154 in 1/19 – skl. US.

² Uradni list RS, št. 73/07 – uradno prečiščeno besedilo, 45/08 – ZArbit, 45/08, 111/08 – odl. US, 57/09 – odl. US, 12/10 – odl. US, 50/10 – odl. US, 107/10 – odl. US, 75/12 – odl. US, 40/13 – odl. US, 92/13 – odl. US, 10/14 – odl. US, 48/15 – odl. US, 6/17 – odl. US in 10/17.

kot dokazana, so tako vedno v pristojnosti sodnice ali sodnika, ki vodi konkretni sodni postopek v skladu s prej navedenimi zakonskimi podlagami (dokazno pravo).

Iz teh razlogov vašemu predlogu ni mogoče ugoditi.

Dodajamo pa, da navedeno samo po sebi še ne pomeni, da t.i. »dashcam-ov« v Republiki Sloveniji v nobenem primeru ni mogoče uporabljati. Posebne zakonodaje, ki bi jih urejala, sicer nimamo, in je treba pri opredelitvi glede tega vprašanja izhajati iz splošne (sistemske) ureditve (npr. Zakon o varstvu osebnih podatkov³ ter Splošna uredba o varstvu podatkov⁴), bi pa njihova uporaba lahko izjemoma bila dopustna – npr. izjema iz (c) točke drugega odstavka 2. člena Splošne uredbe o varstvu podatkov. S tem mislimo primere, ko bi se posnetke hranilo le za kratek čas in če bi se jih uporabljalo le za zasebne (domače) namene, tj. ne za javno objavo in kakšno drugačno razširjanje. Glede te zasebne uporabe (z navedenimi omejitvami) štejem, da je nesporna.

Posebno stališče glede uporabe ti. »dashcam-ov« je zavzel tudi Informacijski pooblaščenec – ugotovil je, da tudi pravna podlaga iz (f) točke prvega odstavka 6. člena Splošne uredbe o varstvu podatkov – zakoniti interesi, za katere si prizadeva upravljavec ali tretja oseba, ne bi bila ustrezna. Navedeno stališče je že ustaljeno, nazadnje je bilo ponovljeno v letu 2018⁵, ko je že veljala Splošna uredba o varstvu podatkov in v njem je med drugim bilo navedeno, da je po pravnem redu Republike Slovenije rezultat glede uporabe ti. »dash-cam-ov« naslednji:

»Uporabnik takšne kamere se šteje za upravljavca osebnih podatkov, ki mora imeti za snemanje tudi pravno podlago. Te v zakonu praviloma ni mogoče dobiti, zato bi lahko bila pravna podlaga mogoče zgolj na podlagi t. i. testa interesov – torej če bi bilo snemanje nujno zaradi uresničevanja zakonitih interesov uporabnika kamere in bi ti interesi očitno prevladali nad interesi drugih udeležencev prometa, ki bi bili pri tem posneti. Ta test bi po mnenju IP morda prestali vozniki na posebej nevarnih vožnjah s tovorom velike vrednosti ali prevozi v kakšnih drugih posebnih okoliščinah, težko pa bi bilo sprejeti, da bi ga prestale kamere, nameščene izključno zaradi razjasnitve okoliščin in zagotovitve dokazov za primer (relativno malo verjetne) prometne nesreče. Drugi udeleženci prometa imajo namreč upravičeno pričakovanje, da samo zaradi udeležbe na javni cesti ne bodo posneti.«

Navedene informacije kažejo, da je področje uporabe ti. »dashcam-ov« globoko posega v informacijsko in splošno zasebnost ter da tudi zato zgoraj predlagana pravna regulacija tega vprašanja ne bi bila primerna.

S spoštovanjem,

Pripravil:
Peter Pavlin,
višji sekretar

mag. Nina KOŽELJ
v.d. generalne direktorice

po pooblastilu:
Peter Pavlin,
višji sekretar

³ Uradni list RS, št. 94/07 – uradno prečiščeno besedilo.

⁴ UL L št. 119 z dne 4. 5. 2016, str. 1 in UL L št. 127 z dne 23. 5. 2018, str. 2 – popr..

⁵ Glejte: <https://www.etransport.si/novice/ce-imate-v-vozilu-avtokamero-potem-morate-vedeti-to>